

Arrest

nr. 133 840 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie van 3 september 2014 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij en haar echtgenoot dienden op 14 juli 2014 een asielaanvraag in.

Uit het HIT EURODAC bleek dat zij reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Polen op 24 juni 2013 en in Duitsland op 29 oktober 2013.

In Duitsland zouden zij een weigeringsbeslissing hebben ontvangen. In Polen zouden zij geen beslissing hebben ontvangen.

De Belgische autoriteiten richtten op 27 augustus 2014 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten.

De Poolse autoriteiten verklaarden zich op 1 september 2014 akkoord met de overname van de verzoekende partij en haar echtgenote.

Op 3 september 2014 werd een laissez-passer bekomen.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit betreft thans de bestreden beslissing.

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt :

‘Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat zijn leven in Polen in gevaar is want dat hij er op straat door twee mannen werd aangesproken en dat deze hem vertelden dat hij terug moest keren naar Tsjetsjenië omdat het anders slecht voor hem zou aflopen en dat Polen een open deur is voor de Federale diensten van Rusland en dat Duitsland een beslissing genomen heeft om hem te repatriëren naar Polen en dat dit voor hem fataal zou zijn. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze niet beschouwd kunnen worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene maakt immers niet in het minst aannemelijk waar deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Polen, met name dat hij op straat aangesproken zou zijn door twee mannen die gezegd zouden hebben dat hij moest terugkeren naar Tsjetsjenië omdat het anders slecht met hem zou aflopen, enig verband hebben met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten.’

Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen “de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd” en de “opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.”

Dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, in zijn motivering aanhaalt dat verzoekster niet aantoonde dat de bedreigingen die haar man in Polen ontvangt van daar aanwezige Tsjetsjenen te maken zouden hebben met de omstandigheden in de Poolse asielcentra of behandeling door de Poolse autoriteiten. Verzoekster beschouwt de bedreigingen die haar man ontvangt als hoofdreden om in dat land zijn asielprocedure stop te zetten en geeft dit ook zo aan bij de Belgische autoriteiten. Dit betekent echter hoegenaamd niet dat verzoekster niets te melden heeft betreffende de omstandigheden in de Poolse asielcentra of de behandeling door de Poolse autoriteiten. Immers, de omstandigheid dat verzoeksters man als asielzoeker bedreigingen kan ontvangen in Polen, duidt erop dat de Poolse autoriteiten er niet in slagen om asielzoekers op accurate wijze te beschermen. Verzoekster geeft dus wel degelijk aan dat de omstandigheden in de Poolse asielcentra en de behandeling door de Poolse autoriteiten een reden zijn voor haar om haar asielprocedure niet in dat land verder te zetten. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing echter compleet over het hoofd gezien.

Dat in casu de bestuurshandeling wel uitdrukkelijk gemotiveerd is, maar dat de bestreden beslissing absoluut niet afdoende gemotiveerd is. Hiermee wordt afbreuk gedaan aan het tweede lid van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat verzoeksters verhaal betreffende de aanwezigheid van Russische spionnen in Polen absoluut niet uit de lucht gegrepen is, maar bevestigd wordt door verschillende mediabronnen. Het zou hier gaan om handlangers van de autoritaire Tsjetsjeense president Kadyrov, die in de Poolse asielcentra bedreigingen komen uiten aan het adres van Tsjetsjeense asielzoekers in geval zij zouden spreken over de wanpraktijken van het regime in de Russische deelrepubliek. Zo is er sprake van dreigtelefoons, persoonlijke bedreigingen in de Poolse asielcentra zelf, tot zelfs heuse knokploegen die asielzoekers zouden moeten afraden hun verhaal te doen aan de Poolse autoriteiten (stuk 2 in bijlage).

Dat verzoekster wel degelijk spreekt over dergelijke praktijken en dat de Dienst Vreemdelingenzaken hier nauwelijks gevolg aan geeft. Er wordt weliswaar kort melding van gemaakt in de bestreden beslissing, maar even snel terug weggewuifd omdat het zagezegd niet zou duiden op de tekortkomingen van het Poolse asielproces. Wanneer een Dublin-kandidaat een verhaal vertelt dat helemaal niet ongeloofwaardig is gezien de hoeveelheid Tsjetsjeense asielzoekers die al soortgelijke klachten neerlegden betreffende Polen, zou de tegenpartij hier op zijn minst een uitgebreid onderzoek naar kunnen verrichten. Wanneer een asielzoeker aangeeft dat hij in een bepaald land zijn verhaal niet kan doen omdat hij bedreigd wordt door mensen die afkomstig zijn uit het gebied dat hij ontvlucht is, kunnen we bezwaarlijk spreken van omstandigheden die een normale asielprocedure mogelijk maken.

Dat de motivering van de bestreden beslissing wel als uitdrukkelijk, maar zeker niet als een afdoende motivering in de zin van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 kan worden beschouwd.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Ze stelt zelfs expliciet dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft inderdaad duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze is genomen.

Bijgevolg is een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is. Meer specifiek gaat ze in op de door haar echtgenoot aangevoerde vrees voor de twee Tsjetsjeense mannen die hem op straat hebben aangesproken en bedreigd hebben. Ze meent dat de verwerende partij een behoorlijk onderzoek had moeten doen naar de waarachtigheid van deze beweringen, daar zij aantoonde met een stuk bij haar verzoekschrift dat dergelijke verhalen niet uit de lucht gegrepen zijn nu het in diverse mediabronnen is aangetoond dat handlangers van de Tsjetsjeense president Kadyrov asielzoekers in de Poolse asielcentra bedreigen en vele Tsjetsjeense asielzoekers soortgelijke klachten neerleggen betreffende Polen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18, (1) b van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Dublin-III-verordening)

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 18, (1) b van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

"Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat:

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...];

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c) [...]

d) [...]

2) [...]"

Uit bovenstaande feiten en de toepasselijke wetsbepalingen blijkt dat in principe Polen bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie (hierna verkort het HvJ) blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen. (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2e en 3e lid en 17 van de Dublin-III-verordening.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 augustus 2014 in het kader van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek naar het eventueel verzet tegen een overdracht naar Polen en naar de eventuele toepassing van artikel 3, § 1 van de Dublin-III-verordening werd bevestigd. Op de vraag of ze redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, vermeldt het verslag: *"Wij kunnen niet naar Polen uit vrees voor het leven van mijn man want mensen met wie hij problemen heeft hebben connecties in Polen. Dat weten we van vrienden van mijn man. In Duitsland kunnen we ook niet want de vijanden van mijn man weten dat we naar Duitsland zijn gegaan. In Duitsland kregen we bericht dat we zouden gerepatriëerd worden en daarom keerden we terug naar Polen. We keerden terug met de bedoeling om terug naar huis te gaan maar dat werd ons afgeraden."*

In casu blijkt dat de verzoekende partij ten tijde van haar verhoor verwees naar de problemen van haar echtgenoot in Polen, zodat kan worden gesteld dat de verzoekende partij haar vrees in dit verhoor duidelijk kenbaar heeft gemaakt. Dit element wordt door de verwerende partij echter niet "weggewuifd" maar deze merkt enerzijds op dat de argumenten van de verzoekende partij geen betrekking hebben op de omstandigheden van opvang in Polen of de behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten en anderzijds dat aan informatie verkregen door derden geen bewijswaarde kan worden gehecht, alsook dat indien de echtgenoot van de verzoekende partij mondeling bedreigd is hij zich moet richten tot de Poolse autoriteiten om eventuele hulp of bescherming te vragen. De verwerende partij

stipt aan dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat hij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en dat deze laatste hen niet zou willen beschermen of helpen. Tevens wijst de verwerende partij er op dat de verzoekende partij haar asielaanvraag in Duitsland heeft stopgezet en zelf naar Polen is teruggekeerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, kunnen haar argumenten bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde betrekking hebbend op de omstandigheden van opvang in Polen of de behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse autoriteiten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij lijkt aan te geven dat haar vrees berust op verklaringen van een derde. Er is geen enkel concreet element dat toelaat aan te nemen dat deze verklaringen correct zijn. Bovendien zijn de verklaringen van de verzoekende partij in strijd met de verklaringen van haar echtgenoot die stelt te zijn aangesproken op straat. Hoe dan ook, aangezien haar echtgenoot verklaarde op straat te zijn bedreigd, m.a.w. niet in het opvangcentrum, dient te worden vastgesteld dat zulks niets met de opvangomstandigheden te maken heeft. Vervolgens kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar ze stelt dat Polen haar niet de nodige bescherming kan bieden. Teneinde bescherming te genieten is het noodzakelijk dat zij eerst de Poolse autoriteiten op de hoogte stellen van hun problemen, voor zover zij daar daadwerkelijk problemen hebben gehad, nu zij zelf verklaarde enkel te hebben gehoord dat de mensen met wie haar echtgenoot problemen had, connecties hebben in Polen. *In casu* blijkt nergens uit dat de echtgenoot van de verzoekende partij zijn vermeende problemen zou hebben aangekaart bij de Poolse autoriteiten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt voor te houden, blijkt nergens uit het verhoor dat werd afgenomen in het kader van een Dublin-overdracht dat zij zou hebben aangegeven dat zij haar verhaal niet kon doen in Polen. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat haar asielprocedure in Polen niet correct zou verlopen of dat er sprake zou zijn van omstandigheden die een normale asielprocedure onmogelijk maakt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij voorts meent dat de verwerende partij een uitgebreid onderzoek had moeten doen naar de problematiek van vervolging van Tsjetsjenen in Polen in het algemeen daar haar verhaal niet uit de lucht is gegrepen, stipt de Raad aan dat de verwerende partij op geen enkele wijze ontkent dat deze praktijken zich voordoen. Hoewel de verwerende partij terecht aanstipt dat informatie verkregen via derden geen enkele bewijswaarde heeft (waarmee zij terecht aanstipt dat de verzoekende partij haar vrees niet concretiseert), stipt zij ook aan dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich in eerste instantie tot de Poolse autoriteiten had moeten richten teneinde bescherming te krijgen. De verzoekende partij betwist niet dat haar echtgenoot geen enkele poging ondernam om de Poolse autoriteiten op de hoogte te stellen van de door haar ontvangen bedreigingen. Haar kritiek als zouden de Poolse autoriteiten er niet in slagen asielzoekers op een accurate wijze te beschermen is dus louter hypothetisch en op zijn minst voorbarig. Ook op dit punt slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, beslist om verzoekster met haar man en kind terug te sturen naar Polen en weigert haar asielaanvraag in België te behandelen.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Dat verzoekster in Polen wel degelijk zou worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM. Los van het gegeven dat handlangers van de Tsjetsjeense president Kadyrov al dan niet bedreigingen uiten aan het adres van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, zijn de omstandigheden in de Poolse asielcentra op zichzelf in staat om een schending van artikel 3 van het EVRM uit te maken. Zo vermelden rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties (“Gesellschaft für bedrohte Völker”, stuk 3 in bijlage) onder andere volgende wantoestanden:

- Asielzoekers worden opgesloten in cellen en gescheiden van hun echtgenoot, kinderen of familieleden
- Gebrek aan sanitaire voorzieningen
- Slechte hygiënische omstandigheden
- Beperkte mogelijkheid om naar buiten te gaan
- Personeelstekort wat betreft sociale medewerkers met de juiste taalvaardigheden
- Onvoldoende geschoold medisch personeel

Vooral het laatste punt is bijzonder zorgwekkend. Verzoeksters echtgenoot is namelijk blind en heeft daardoor bijzondere zorg nodig van bevoegd medisch personeel in de Poolse asielcentra.

Dat verzoekster wel degelijk zal blootgesteld worden aan onmenselijke omstandigheden.

Dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Polen.

De verzoekende partij voert aan dat onafgezien van het feit dat handlangers van Kadyrov asielzoekers in Polen al dan niet bedreigen, de omstandigheden in de Poolse asielcentra op zich een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken. Ze voegt omtrent de problematische opvangsituatie nog een verslag bij het verzoekschrift. Specifiek stelt ze nog dat haar echtgenoot blind is en aldus de zorg nodig heeft van bevoegd medisch personeel in de Poolse asielcentra. Wat betreft de veiligheidssituatie kan herhaald worden dat, zoals *supra* uiteengezet, de verzoekende partij niet betwist dat haar echtgenoot geen bescherming heeft gezocht bij de Poolse autoriteiten aangaande de door hem ontvangen bedreigingen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij van juni (april volgens haar echtgenoot) 2013 tot oktober 2013 deels in een opvangcentrum verbleef in

Polen waarna ze Polen verliet en naar Duitsland vertrok. Evenwel blijkt dat zij Duitsland opnieuw verliet na de afwijzing van haar asielaanvraag en zelf naar Polen terugkeerde. Indien zij werkelijk van oordeel was dat de opvangomstandigheden in Polen een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM is het weinig waarschijnlijk dat zij uit eigen beweging zelf zou terugkeren naar Polen. Bovendien heeft de verzoekende partij op geen enkel ogenblik de opvangomstandigheden aangekaart ten tijde van het Dublin-verhoor, terwijl haar wel degelijk werd gevraagd of er redenen waren met betrekking tot de opvangomstandigheden die zich verzetten tegen een overdracht naar Polen. Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat haar echtgenoot de zorg nodig heeft van bevoegd medisch personeel omdat hij blind is. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een blote bewering. Verder blijkt dat het gegeven dat haar echtgenoot blind is, hem geenszins belet heeft om te reizen en dat evenmin blijkt dat hij gedurende al zijn verplaatsingen werd bijgestaan door bevoegd medisch personeel. Tevens heeft de verzoekende partij ten tijde van het Dublin-verhoor enkel melding gemaakt van het gegeven dat haar echtgenoot omwille van zijn blind zijn medische zorgen behoeft of bijstand nodig heeft van bevoegd medisch personeel. Bijgevolg kan dit ook niet volstaan om een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6.3, c) van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, beslist om verzoekster terug te sturen naar Polen en weigert haar asielaanvraag in België te behandelen.

Terwijl overeenkomstig artikel 6.3, c) van het EVRM:

“Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, heeft tenminste de volgende rechten:

c) zichzelf te verdedigen of de bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze, of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien het belang van de rechtspraak dit eist.”

Dat verzoekster in Polen geen gratis juridische hulp ter beschikking heeft (stuk 4 in bijlage).

Dat verzoekster als asielzoeker onmogelijk over voldoende financiële middelen kan beschikken om zelf een raadsman te bekostigen en zij dus altijd beroep zal moeten doen op de kosteloze juridische hulp die volgens artikel 6 van het EVRM gewaarborgd dient te zijn.

Dat deze kosteloze juridische hulp voor asielzoekers absoluut niet gewaarborgd is in het land van eerste asielaanvraag, namelijk Polen, alwaar verzoekster volgens de bestreden beslissing haar asielprocedure zal moeten uitzitten. In Polen is er wel de niet-gouvernementele organisatie HLNAC die gratis juridische bijstand levert, maar deze organisatie dient door de asielzoeker zelf gecontacteerd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook artikel 6.3, c) van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 etc.).

Daar de verzoekende partij de problematiek van de toegang tot juridische bijstand in Polen, zoals ondersteund door het stuk dat de verzoekende partij pas voegt bij het verzoekschrift en dat ook weerklank vindt in het stuk gevoegd door de verwerende partij van de Helsinki Foundation for Human Rights en ECRE –AIDA van 15 april 2013, enkel ontwikkelt onder een aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet dienstig kan worden aangevoerd.

Een schending van artikel 6 van het EVRM is niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU